ölut pruulis. Alllinnas kildmajas oli otse sel päewal suur pulma lust lahti, mis Jumal sedawiisi kurwastuseks pööris.

Aastal 1684, Jaani-kuu 6mal päewal läks Toompääl tuluke lõuna aeal ühe rüütli majast wälja ja wõttis ta nõnda ruttu wõimust, et kirik, kiriku õpetajate ja kooli majad, lautstuba ja ülepea enamiste kõik Toompää ärapõles. Muud ei jäänud üle, kui lossi ja mõni maja Toompää platsi ümber ja siin ja seal weel. Mõni tuhat sellitust rukid ja palju kallist wara sai sedawiisi otsa. Rootsi kuningas Kaarel XI, sel aeal oli meie maa Rootsi walitsuse all, tegi siis kuningliku armuga mõnda abi, ta kinkis waske kiriku kattuse tarwis, ja altaar on ka tema and; ning andis ta luba üle Rootsi riigi raha korjata kiriku ülesehitamise tarwis. Mõisnikud ja muu head inimesed, linnast ja maalt, tegid ka omad helded käed lahti, nõnda et wähe haawalt see kahju jälle sai äratalitud ja Toompää ülesehitud.

Olewesti uhke kirik, Tallinna ilu ja auu, põles ära aastal 1625, Jaani-kuu 29mal päewal, ööse kellu üks. Pitkne löi torni sisse ja tuluke tegi sel korral sedasamma kahju, mis nüüd 70 aasta eest, aastal 1820, Jaani-kuu 16mal päewal, ööse juhtus. Kiriku suur torn ja wäiked tornid ja kattused ja kiriku kellad põlesid ja sulasid ära; seest orel, altaar,

kantsel, pingid, kujud — ülepea kõik, et aga paljad müürid jäid seisma. Üheksa hooned kiriku ümberkaudu põlesid ka ära. Tulised sööd läksid üle linna ja süütsid enam kui nelikümmend hooned alllinnas ja Toompääl, peälegi Nigula kiriku torni ja ühe püssirohu torni kloostris põlema. Aga Jumala armuga, kes tuult waigistas, said inimesed wõimustust tule üle, et seda jälle ärakustutati ja need mitte ära ei põlenud. Linn oli sel aeal rikkam ja ehitas oma jõuga kiriku jälle üles; mõned nõukad kaupmehed ja hantwärgid kinkisid ka teine seda, teine teist, mis kiriku iluks ja tarwiduseks tuli. Aga torn, mis enne 84 sülda kõrge oli olnud, jäi 10 sülda lühemaks. Kui see kirik aastal 1820 oli ärapõlend, siis lubas keiser Aleksander I, kui ta wiimast korda käis Tallinna waatamas, oma kuluga kiriku jälle ülesehitada, ning keiser Nikolai I on seda suurt ehitust keisriliku armuga lõpetada lasknud, ja tõusis kirik jälle tuhast üles uhkem, ilusam ja kõwem, kui enne ei olnudki. Ning et seda ammugi on tähele pandud, et pitkne enamiste tautab tornid ja muud kõrgemad kohad, seepärast on nüüd seda aru peetud, et kiriku tornide ja mõne muu kõrge hoone otsa pitknewardad on pantud seisma, et nende abiga kirikud ja muud teised suured hooned kahju eest warjata.

Eesti-maa rahwa Kalender 1890 , lk. 28